

ΠΑΝΟΠΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΥΡΤΕΑ

ΓΥΜΝΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΠΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Ἐνταῦθα ἐτησίᾳ Φράγ. 12.
Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτησίᾳ » 14.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐν γένει ἐτῆσ. » 16.

παρὰ τὴν Δυτ. Ἐκκλησίαν.
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Διὰ τὰ δικαστικά ἔγγραφα ἐν γένει
τὸν στίγον λεπτά 20.
Διὰ διατριβὰς, εἰδοποιήσεις κλπ.
κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρὰ τῷ ὑποκαταστήματι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα, ἐκτεθεσεται εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ Δανείου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἧτοι ἀπὸ τῆς 26ης π. μ. ἡμέραν Πέμπτην μέχρι τῆς 28ης ἰδίου ἡμέραν Σάββατον, μετὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν πλέον δύναται νὰ γίνῃ ἐγγραφή.

Ἡ πραγματικὴ τιμὴ ἐκάστης 500 φράγκου ὀνομαστικῆς ὀμολογίας ὠρίσθη εἰς φράγκα 392 1/2, ἡ πληρωμὴ τῶν ὁποίων γενήσεται ὡς ἑξῆς :

φρ. 50 διὰ τὴν Δην κατάθεσιν πληρωτέαν ἅμα τῇ ἐγγραφῇ.

φρ. 42 1/2 διὰ τὴν Βαν κατάθεσιν πληρωτέαν μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

φρ. 100 διὰ τὴν Γην κατάθεσιν πληρωτέαν τὴν 1ην Ἰουλίου ε. ε.

φρ. 100 διὰ τὴν Δην κατέθεσιν πληρωτέαν τὴν 1ην Ἰουλίου ε. ε.

φρ. 100 διὰ τὴν Εην κατάθεσιν πληρωτέαν τὴν 1ην Αὐγούστου ε. ε. ὅτε οἱ ἐγγραφέντες θέλουσι λαβεῖν τὸν τόκον τῆς πρώτης τριμηνίας φρ. 7.50.

Ἡ τιμὴ τοῦ φράγκου ὠρίσθη διὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν δόσιν πρὸς λεπτά ἑκατὸν δέκα ἕξ ἀριθ. 116, πληρωτέα εἰς χαρτονόμισμα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἢ χρυσόν. Ἡ δὲ τιμὴ διὰ τὰς λοιπὰς τρεῖς δόσεις ὠρισθήσεται κατὰ τὴν πληρωμὴν.

Οἱ βουλόμενοι πλειοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθήτωσαν εἰς τὸ αὐτὸ Ὑποκατάστημα.

Ἐν Σέρφω τὴν 24ην Ἀπριλίου 1879.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος).

Ἐξωτερικά.

Εὐάρεστον ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν καὶ προξενούσιν ὁσημέραι τὰ τε τηλεγραφήματα καὶ ἡ ὁμόθυμος φωνὴ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἀυξήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ὀρίων ἕως ἐκείνου τοῦ σημείου, εἰς ὃ

ἡ Βερολίνοιος συνθήκη ἀπεφάνητο περὶ Ἑλλάδος. Ἡ Ἰταλικὴ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις, δὲν φαίνονται τόσο ἐννοιαί τῇ Ἑλλάδι διὰ λόγους ὅλως ἐνόητους, ἀλλὰ τί δύναται νὰ πράξωσιν αἱ κυβερνήσεις, ἐξ ἀτόμων μόνον συγκροτούμεναι, ἀπέναντι τοῦ δημοσίου φρονήματος; Ἐν Ἀγγλίᾳ λόγου χάριν ὁ φιλοτουρκισμὸς τῆς κυβερνήσεως πολεμεῖται ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς δημοσιογραφίας, ἡ δὲ δημοσία γνώμη ἐκφαντικώτερα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁσημέραι ἐκδηλουμένη, ἀραιοῖ τὰς τάξεις τῆς συμπολιτεύσεως, καὶ δὲν χρειάζεται πλέον παρὰ μικρὰ τῶν πολεμικῶν αὐτῆς ἐγχειρημάτων ἀτυχία, ὅπως ἐπαγάγη αὐτῇ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἤτταν. Οὕτω καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡ μὲν κυβέρνησις ἐσκανδαλίσθη καὶ σκανδαλιζέται ὑπὸ τῶν Ἀλβανικῶν ἐπιδείξεων, καὶ πιθανὸν νὰ ἐλπίζῃ ὅτι μικρὰ τις παρέγκλισις ἀπὸ τῶν συμπεφωνημένων ἐν Βερολίνῳ θὰ τῇ παράσχη εὐάρεστους καρπούς ἐντεῦθεν τοῦ Ἀδρια. Ἀλλ' ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους καὶ τὰ φιλελληνικώτατα τοῦ Ἰταλικοῦ τύπου αἰσθημάτων, πείθουσι τὴν Ἰταλικὴν κυβέρνησιν, ὅτι ἡ ἐλαχίστη αὐτῆς ὑπὲρ τῶν Ἀλβανῶν συμπάθεια θὰ γείνη αἰτία νὰ ἐκπέσῃ τῆς ἐξουσίας. Ἐτι δὲ μᾶλλον θὰ ἐντραπῶσιν ἀμφοτέραι αἱ κυβερνήσεις αὗται, ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν ταῖς ἐκθέσωσι τὸ τόλμημα τῶν ἐν Ἠπείρῳ δούλων Ἑλλήνων, οἵτινες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ δοξολογήσαι τὸν Θεόν, ὅτι διέσωσεν ἐκ προφανοῦς κινδύνου τὴν ζωὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' καὶ διὰ δημοσίων ἐκδηλώσεων καὶ παρελάσεων ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Τουρκικῆς δυναστείας καὶ τῶν προξένων τῶν φίλων Δυνάμεων, ηὐχθήθησαν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ γεγονός τοῦτο, ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων λαβὸν χώραν, καὶ ὑποστηριζόμενον καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Ὀθωμανῶν, προφανῶς ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ Ἰωάννινα, ἅτινα πάνυ ἐκτρόπως ἀντιπαιδύονται ΑΙ ΠΕΝΤΕ ἐν αὐτοῖς οἰκοῦσαι Ἀλβανικαὶ οἰκογένειαι, οὐ μόνον τὴν Εὐρώπην ἅπασαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰ. Πύλῃν πείθουσι,

ὅτι μόνον ἐάν ἐπιθυμῶσιν ἐκατόμβας τινὰς θυμάτων καὶ ἀνθρωποθυσιῶν θὰ ἐπιμείνωσι νὰ ἀποσπῶσιν ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρὸς τῶν Ἑλλάδος, καθόσον αἱματηρὸς ἀγὼν θέλει συγκροτηθῆ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων χάριν τῆς μητροπόλεως ταύτης, ἣτις καὶ κατὰ τὸν πληθυσμὸν, καὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ κατὰ τὰς ὁμολογίας αὐτῶν τῶν εὐρωπαϊῶν χωρογράφων εἶναι καὶ ἀνομολογεῖται ἑλληνικωτέρα πασῶν τῶν, εἴτε δούλων ἔτι ἐλευθέρων, Ἑλληνικῶν πόλεων. Ἄλλως δὲ ἡ Εὐρώπη σύμπασα, πλὴν τῶν Σλαύων, καὶ αὐτὴ ἡ Τουρκία ἤρξαντο νὰ κατανοῶσιν ὅτι μία ἰσχυρὰ Ἑλληνοτουρκικὴ συμμαχία ἐν τῷ παρόντι θεωρεῖται ὡς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πρὸς ἀποσπῆσιν προφανῶν ἐκ τῶν πρὸς βορὰν τοῦ Αἴμου παρασκευαζομένων καταστροφῶν ἐν τῷ παρόντι μὲν κατὰ τῆς Τουρκίας, μετὰ μικρὸν δὲ καὶ καθ' ἅπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅλα ταῦτα ἀναμφιβόλως ἀγρουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μὲν Εὐρώπη, ἐκοῦσά τε καὶ ἄκουσα, θὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ θὰ προλάβῃ πᾶσαν μετὰ τῆς Τουρκίας σύγκρουσιν, ἡ δὲ Τουρκία, προορῶσα ἀφευκτον τὴν ἑαυτῆς καταστροφὴν καὶ τὸν ἀφανισμὸν ἐξ Εὐρώπης, θὰ προκρίνη νὰ παρατείνῃ ὅσον δύναται τὴν ἐν Εὐρώπῃ διαμονὴν τῆς σύμμαχον καὶ διαδοχον αὐτῆς καθιστώσα τὴν Ἑλλάδα, παρὰ νὰ ἐπιταχύνη τὸν ἑαυτῆς ὄλεθρον, κληροδοτοῦσα τὴν ἑαυτῆς ἐπικράτειαν τοῖς ἀσπονδοτάτοις αὐτῇ ἐχθροῖς, τοῖς Σλαύοις, οἱ οὐδὲν ποινὸν ὑπάρχει πρὸς τὰς ἐντευθεν τοῦ Αἴμου χώρας, ἃς κάλλιστα γινώσκει ὅτι, ὅτε κατέκτα αὐτάς, ἦσαν γῶραι Ἑλληνικαὶ ὑπὸ Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων καὶ Ἑλληνικῶν λαῶν διοικούμεναι καὶ κατοικούμεναι. Ἦδη ἐρωτῶμεν, ἐργάζεται ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις εἰς τοιοῦτόν τι τέρμα ἀφορῶσα, καὶ πιστεύουσα ὅτι ἐνδεχόμενον μετὰ μικρὸν νὰ κληθῆ νὰ συνδέσῃ συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν μετὰ τῆς Τουρκίας ἐφ' ὅροις ἐπωφελέσιν, ἡ τουναντίον ὑπονομοῖ καὶ ἀποκρούει τοιαύτην τινὰ προσέγγισιν, ἐξακολουθεῖ δὲ οὕτα ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ἐσχωρία σ μ ἔ ν η ν ἐκείνην πολιτικὴν, ἣτις τὸ ἑαυτῆς κράτος πειράται νῦν μὲν νὰ ἐπεκτείνῃ ἄχρι τοῦ Αἰγαίου, μετὰ μικρὸν δὲ ἄχρι τοῦ Ταινάρου, τῆς Κρήτης καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν νήσων;

Θεατρικά.

Αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Διονυσίου Ταβουλάρη Ἑλληνικοῦ δραματικοῦ θιάσου, πρὸ δεκαπενθημερίας περίπου ἀρξάμεναι ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως μας, ἐξακολουθοῦσι μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· πλῆθος δὲ ἀπειρον, ἐμψυχόνον τοὺς ἀκαμάτους Ἑλληνας ἠθοποιούς εἰς τὸν μέγαν αὐτῶν σκοπὸν, ἀθρόον συρρεῖ εἰς αὐτάς. Ὁ θιάσος, ἐκ τῶν δοκιμωτέρων τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἠθοποιῶν ἀποτελούμενος, καὶ ἔχων δραματολόγιον νέων ὅλων καὶ ἐκλεκτῶν δραμάτων, ὑπερακοντίζει τοῦ κοινοῦ τῆς προσδοκίας, χαίροντες δὲ βλέπομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Ταβουλάρη, τοῦ ὁποιοῦ ἡ καλλιαιθεσία εἶνε γνωστὴ, ἀναβιβά-

ζει τὴν σκηνὴν εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῇ περιωπὴν καὶ ἀποβλέπει εἰς τὸν τελικὸν αὐτῆς σκοπὸν, ὅστις εἶνε, οὐχὶ ἡ τέρψις μόνον καὶ ἡ διὰ τερατωδῶν δραματικῶν ἔργων κατάπληξις τῶν θεατῶν, ἀλλ' ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ἐπ' ἀρετῇ μόρφωσις τῶν ψυχῶν, κατορθουμένη διὰ τῆς ἐκλογῆς· δραματικῶν ἔργων διδακτικῶν καὶ ψυχοφελῶν. Τὴ ἀεῖνε τρελλή! ἢ ἀφρόνιμος; σύζυγος, τὸ «Ἐνσαρκον ἀγαλλαν», ὁ «Πειρασμοὶ τῶν χρημάτων» κ.τ.λ. εἶνε καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἄτινα, καίτοι ξένης μούσης προϊόντα, ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ υἱοθετεῖ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν μετ' εὐχρηστῆσεως βλέπει διδασκόμενα καὶ τὰ χειροκροτεῖ, διότι εἰσὶ σκηναὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου πάσης κοινωνίας, παντὸς ἀτόμου. — Ἑλληνικῆς μούσης προῖον ἡ «Παγκάστη» τοῦ κυρίου Δημ. Κορομηλά, διευθυντοῦ τῆς ἀθηναϊκῆς «Ἐφημερίδος», ἐν τριμέτρῳ ἰαμβικῷ γεγραμμένη εἰς γλῶσσαν ἀνθρῶν καὶ καθαρεύουσαν, ἐδιδάχθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· πρὸς τούτους δὲ καὶ ὁ Νέρων τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Π. Κόσσα, ἐπιτυχῶς μεταφρασθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη εἰς γλῶσσαν ἀρμονικὴν καὶ γλαφυράν. Περί τῶν καλῶν τούτων ἔργων ὡς δραμάτων ἀναβάλλοντες νὰ γράψωμεν προσεχῶς ἐκτενέστερον, σημειοῦμεν ἤδη ὅτι ὁ κ. Διον. Ταβουλάρης καὶ ὡς ζωγράφος Ἑλληνας ἐν τῇ «Παγκάστῃ» καὶ ὡς Νέρων ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὑπεδύθη τὸν χαρακτῆρα τῶν δύο τούτων προσώπων καθ' ὅλα, ἡ δὲ ὑπόκρισις αὐτοῦ ἐπῆχε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τέχνης· ἐφ' ᾧ καὶ εἰλικρινῆ τῷ ἀπονέμομεν συγκαρτήρια.

Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ κ. Ταβουλάρη καὶ ὡς Ἄμλετ ἐν τῷ ἀριστουργήματι τοῦ Σακισπέρου; Ἐν αὐτῷ ὁ καλὸς οὗτος ἠθοποιὸς εἶχε κατὰ πολλῶν νὰ παλαίσῃ δυσχερεῶν, διότι δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ὑποκριθῆ πρόσωπον οἰογενειακοῦ τινος δράματος ἢ ἔργου νεωτέρου τινὸς ποιητοῦ, ἀλλὰ νὰ διερμηνεύσῃ τὸν χαρακτῆρα προσώπου, εἰς ὃ ὁ δαιμόνιος τῆς Ἀλβιῶνος ποιητῆς ἐνεχάραζε τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ τὴν σφραγίδα. Δὲν ἐξάντλούμεθα εἰς ἐπαινούς· πᾶς ἐπαινος δὲν εἶνε ἀρετὸς νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ τοῦ κ. Ταβουλάρη ὡς Ἄμλετ. Ὑπερεπήδησε πᾶσαν δυσκολίαν καὶ ἄπαξ ἔτι ἐπέδειξεν ἡμῖν τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν μεγάλα πριετήματα καλλιτέχνου — ἠθοποιοῦ. — Οὐδὲν περισσώτερον προσθέτομεν· ἀλλ' ἀρούμεθα νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ κ. Ταβουλάρη, κατὰ παράκλησιν καὶ πολλῶν ἡμῶν φίλων καὶ συνδρομητῶν, τὴν ἐπανάληψιν τοῦ Ἄμλετ. Τὸν θαυμάσαμεν ἄπαξ· ἃς παρέξῃ ἡμῖν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὸν θαυμάσωμεν καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἰδιαιτέρα ἐκ Λονδίνου ἀλληλογραφία.

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῶν Καιρῶν 14/29 Μαρτίου).

Χθὲς μεσημβρίαν μεγάλη ὁμήγυρις συνηθροίσθη εἰς τὸ τέμενος τῆς πόλεως, ἵνα ἀκροασθῆ ἀγόρευσιν τινὰ, ἀφορῶσαν τοὺς Ζούλους καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν, διαβιβάσθησαν παρὰ τοῦ σεβασμίου Otto Witt, ἱεραποστόλου τῶν Ζούλων.

Ὁ ἀξιότιμος κ. Evelyn Ashlay προήδραξε, παρευρισκομένων πολλῶν ἄλλων ἐπισήμων προσώπων. Ἐνδιαφέρον ἐπίσης προσετέθη εἰς τὴν ὁμήγυριν διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Umkwelantaka, ἐξαδέλφου τοῦ Cetgwayo, Βασιλέως τῶν Ζούλων. Ὁ πρόεδρος εἰσαγαγὼν τὸν κ. Witt εἰς τὴν ὁμήγυριν, ἀφ' οὗ ἐξήγησε τὰς περιστάσεις ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπεσεφῆθη τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, καὶ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς ἀπῆντησε, λέγει ὅτι αὐτὸς πιστεύει ὅτι οἱ Ζούλοι διαφέρουσι κατὰ πολὺ ἀπὸ ὅλων τὰς ἄλλας ἀγρίας φυλάς. Β-

στός ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ διαλεχθῇ τὰ δυσκολώτατα ζητήματα, αὐτοὶ ἀγαπῶσι τὸν καλὸν τῆς μητρὸς παρὰ πόνον, καὶ πράττοντες οὕτως ἐκτελοῦσιν ἀκριβῶς οἰανδήποτε ἐργασίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δακτύλους, τὴν ταμβακοθήκην, τὸ κρανίον, καὶ πραγματικῶς ὅλον τὸ σῶμα, πρέπει νὰ ᾖαι τοῦτο καλλωπισμένον ἀκριβῶς, ἀλλέως πως θεωρεῖται παράνομον, καὶ πρέπει νὰ καλλωπισθῇ ἢ χρωματισθῇ ἐκ νέου.

Ἀπὸ τὴν ὥραν τὴν ὁποίαν ἡ ταμβακοθήκη ἐξέρχεται τοῦ θυλακίου τινός· ἔως νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, παρέρχεται ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, διότι ἅπαντες οἱ παρευρισκόμενοι πρέπει νὰ πάρουν πρέζα. Ἐπίσης κατὰ τὴν ὑπανδρείαν τὰ ἔθιμα αὐτῶν εἶναι πολὺ ἐξαιρετικά. Ὅποταν εἰς ἄνθρωπος ἐπιθυμῆσιν νὰ νυμφεῖθῃ μίαν γυναῖκα, πηγαίνει εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ ἀγοράζει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀντὶ ἐνός βοός. Ἐὰν εἰς προσδιωρισμένον τινὰ χρόνον δὲν τεκνοποιήσῃ ἐκ τῆς ὑπανδρείας, ὁ σύζυγος δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ βοός, διὰ τοῦ ὁποίου ἠγόρασε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, καὶ ἀμέσως διὰ νόμου τινός, ἰσχύοντος ἐκεῖ, λαμβάνει διαζύγιον.

Ἐὰν δὲ τεκνοποιήσῃ καὶ τὰ γεννηθέντα τέκνα εἶναι θήλαα, ἡ καρδία τοῦ πατρὸς ἀγάλλεται, διότι δύναται νὰ τὰ ἀνταλλάξῃ μὲ βοάς, καὶ τοιουτοτρόπως κερδαίνει τὴν τιμὴν διὰ τῆς ὁποίας ἠγόρασε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, καὶ εἶτι περισσότερον.

Οἱ Ζούλοι δὲν ἐργάζονται πολὺ, διότι ἡ καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν γίνεται παρὰ γυναικῶν. Τὸ ἄμελμα τῶν ἀγελάδων γίνεται παρὰ τῶν ἀνδρῶν, διότι δὲν συγχωρεῖται εἰς γυναῖκα νὰ ἐγγίσῃ ἀγελάδα καὶ εἶτις ἐκ τῶν γυναικῶν πράξῃ τοῦτο καταδικάζεται ἀμέσως εἰς θάνατον.

Οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουσιν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῶν ὅτι μετὰ θάνατον εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμα ὁρεῶς τινος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ ὄφρις αὐτοῦ λατρεύεται μὲ μέγιστον σεβασμῶν. Ὁ ἀνθρώπος, ὅστις φονεύσει τινὰ ἐκ τῶν ὄφρων καταδικάζεται ἀμέσως εἰς θάνατον, καὶ ἔάν ὄφρις τις ἐγκαταλείψῃ καλύβην τινὰ ἢ χωρίον τι, θεωρεῖται τοῦτο κακὸς οἰωνός.

Οἱ Ζούλοι πιστεύουσιν εἰς τὴν πλάσιν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ πρωτοπλάστου. Αὐτοὶ πιστεύουσιν ὅτι ὅταν τὸ μέγιστον ὄν (ὡς αὐτοὶ τὸ ὀνομάζουσιν) ἐπλασε τὸν ἀνθρώπον, ἔστειλε πρὸς αὐτὸν ἕνα σαῦρον καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θελεῖ ζῆσει διὰ παντός. Ἀλλὰ κατόπιν τὸ μέγιστον ὄν μετέβαλε γνώμην, καὶ ἔστειλεν ἄλλο τι ζῶον καὶ εἶπε τοῦ ἀνθρώπου ὅτι πρέπει νὰ ἀποθάνῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἶναι τῶρα θνητοί. Ὁ κ. Witt ὠμίλησε περὶ τοῦ πρώτου Ζούλου Χριστιανοῦ, ὅστις ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον καὶ ὁ ὁποῖος εὔρε μεγάλην ἀντίστασιν διδάσκων τὸν λαὸν δημοσίως.

Εἰς μίαν περίστασιν τῷ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ διδάξῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ παρακαλέσῃ τὸ μέγιστον ὄν νὰ βρεῖξῃ. Κατὰ σύμπτωσιν τὴν ἐποῦσαν ἤρχισε ῥαγδαία βροχὴ, διαρκέσασα τρία ἡμερονύκτια, καὶ ὡς ἐκ τούτου τῷ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ διδάσκῃ εἶτι ἐλευθέρως. Ἡμέραν τινὰ ὁ σεβάσιμος ὁδοῦτος Μοράτ (οὕτως ὠνομάζετο) μόλις παρουσιασθεὶς νὰ διδάξῃ, ἐχειροκροτήθη παρὰ τοῦ πλήθους ἐγκαρδίως, ἀλλὰ φθονηθεὶς παρὰ τοῦ Βασιλέως κατεδικάσθη εἰς μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἡ δημοσίως ὑγεία.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 30 Μαρτίου 1879.

Ἀπὸ τὸν δημοσίον κατάλογον ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸ διάστημα μᾶς ἐβδομάδος ἀπὸ 15 μέχρι 22 Μαρτίου συνέστησαν 5,259 γενέσεις καὶ 4,552 θάνατοι, εἰς τὸ Λονδίον καὶ εἰς 22 ἄλλας μεγάλας πόλεις τοῦ ἠνωμένου Βασιλείου. Οἱ

συμβάντες θάνατοι ἀπὸ ὅλας τὰς αἰτίας ἀναλογοῦνται εἰς 28 ἀνθρώπους κατ' ἔτος εἰς τοὺς 1000.

Ὁ ἐτήσιος θάνατος τῆς ῥηθείσης ἐβδομάδος ἦτο εἰς μὲν τὸ Λονδίον 16 εἰς τοὺς 1000, εἰς Edinburgh 25 καὶ εἰς Glasgow 34.

Τὴν δὲ παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ ἐτήσιος θάνατος εἰς 20 Ἀγγλικὰς πόλεις εἶναι ὡς ἀκολούθως:

Portsmouth 19 εἰς τοὺς 100, Sunderland 19, Leeds 22, Brighton 23, Oldam 24, Norwich 24, Birmingham 25, Salford 26, Plymouth 26, Bladford 27, Nottingham 27, Liverpool 28, Newcastle-on-Tyne 28, Wolverhampton 29, Leicester 29, London 30, Manchester 31, Hull 31 καὶ ὁ ἀνώτατος ὄρος 32 εἰς Sheffield.

Εἰς Λονδίον τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐνεγράφησαν 2,684 γενέσεις καὶ 2,085 θάνατοι. Χάριν τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ αἱ γενέσεις πῦξταν κατὰ 121 καὶ οἱ θάνατοι ὁμοίως κατὰ 363 αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, παραβαλλομένη μὲ τὰ 10 τελευταῖα ἔτη, (ἐννοῶ ἡ ἀντισχόουσα ἐβδομάς ἐκάστου ἔτους μὲ αὐτὴν)

Ἐκ τῶν ἀνωθεν 2,085 θανάτων οἱ 15 προήλθον ἀπὸ ἐμφλογίαν, οἱ 21 ἀπὸ χαλάζαν, 33 ἀπὸ κόκκινον πυρετόν, 13 ἀπὸ δυσθερίαν, 101 ἀπὸ στηθικὸν βήχα, 20 ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν πυρετῶν καὶ 12 ἀπὸ διάρρειαν. Αὗται αἱ 7 κυριώτεραι ἀσθένεια ἐπροξένησαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα 215 θανάτους, ἐνάτιον 163 καὶ 175, τῶν δύο παρελθούτων ἐβδομάδων.

Ἐπίσης οἱ 215 αὗτοι θάνατοι ὑπεβιάσθησαν κατὰ 22, ἔάν συγκρίψῃς τὴν ἰδίαν ἐβδομάδα εἰς τὰ 10 τελευταῖα ἔτη.

ΕΙΛΗΣΕΙΣ ΔΙΛΦΟΡΟΙ.

Ἡ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου διεξήχθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν μετὰ τῆς προσηκούσης λαμπρότητος. Κατὰ τὴν δοξολογίαν παρήσαν ἅπαναι αἱ ἐγγχώρια ἀρχαί, δημόσια καὶ δημοτικά, οἱ ἀντιπρόσωποι πᾶσῶν τῶν ξένων δυνάμεων, καὶ πλῆθος ἀπειρον ἐκλεκτῆς τάξεως. Τὸ ἐσπέρας δὲ ἐρωταγωγῆθησαν ἅπαντα τὰ δημόσια καὶ δημοτικά καταστήματα, ἡ δὲ πλατεῖα Λεωτοάκου ἦν ἀξιοθέατος. Τὰ πυροτεχνήματα δὲ, προῖον τῆς περὶ τὰ τοιοῦτα ἐξιδιασμένης ἐπιτηδείότητος τοῦ κ. Παντολ. Νίνη, ἦταν ἐξοχόν τι καὶ πρωτοφανές διὰ τὰς δημοσίας τελετάς, ἀ· ἡ φιλοκαλία τοῦ ἡμετέρου Λαοῦ φιλοτιμεῖται νὰ ἐπιδεικνύῃ ὁσημέραι πολυτελεστίας.

— Ὁ Δήμαρχος Ἐρμοῦπόλεως κ. Δ. Βαφειδάκης ἀπέστειλε τὴν παρελθούσαν Δευτέραν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἑορτῇ, τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

« Ἡ Ἐρμοῦπολις, πανηγυρίζουσα σήμερον τὴν Σὴν ἑορτήν, κραταθετεῖ δι' ἐμοῦ πρὸς τοῦ Σοῦ θρόνον τὸ ἐαυτῆς σεβασμῶν, πρῶτομένη Σοῦ ἅλα βίον μακαρίωνα καὶ δοξᾶν ἀρτίονα.

Ἡ δὲ Α. Μ. εὐπρεστίηθη ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν κ. Διμήρον τάδε.

« Ἀπὸ καρδίας εὐχαριστῶ ὑμᾶς καὶ τοὺς συνδημάτας ὑμῶν διὰ τὰς συγχρητηρίους ὑμῶν εὐχάς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

— Τὸ δάνειον τῶν 60,000,000 φράγκων συναιμολογήθη τίλος πάντων μετὰ τραπεζιτῶν τῶν Παρισίων. Τὸ ἐνταῦθα ὑποκατάστημα τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς προσκαλεῖ τὸ κοινὸν εἰς ἐγγραφὴν πρὸς 78 1/2 τοῖς 0/0 πρὸς ἀρχὴν 1.16 τὸ φράγκον διὰ τὰς δύο πρώτας δόσεις. Ἀπὸ τελειώσῃ τὸ δάνειον αὐτὸ, ἡ κυβέρνησις θὰ λάβῃ ἀνάγκην νέου δανείου διὰ κάψωσιν τοῦ ἐλλείμματος.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἀξιοπρεπῶς ὁ αἰδέσιμος πρεσβύτερος ΠΑΝΑΓΙΟΥΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἐκ Τήνου, πρὸ πολλοῦ ἔνεκα γήρατος τοῦ ἱεροπρατεῖν ἀποσχών. Ὁ μακαρίτης ἦτο εἰς τῶν μεμορφωμένων κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ταύτης, τὰ εὐχαριστήρια τῆς Κυβερνήσεως ἐπισήμως προκαλέσας διὰ τῆ ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερατικῶν του καθήκοντων κατὰ τὴν ἐπισυμβάσαν ἐν Τήνῳ τὸ 1874 δεινὴν ἐπιδημικὴν νόσον χολέραν. Ἐκτοτε μετατεθεὶς εἰς Σύρον ἐξεπλήρωσε μέχρι πρὸ μικροῦ τὰ ἱερατικά του καθήκοντα ἀνελλιπῶς, καὶ ἤδη ἀνεκαθῆ ἐν Κυρίῳ, ἐν μέσῳ τῶν κολπῶν τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, ἅτινα εὐλογήσας εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἀπέπετῃ. Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ παραμυθῆται τοὺς οἰκείους αὐτοῦ.

— Ἐκ Μεσολογγίου καὶ Λαμίας γράφουσιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου οὔτε ὀκτὸς καπνοῦ ἐκ τῆς νέας ἐσοδείας δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς χεῖρας τῶν καλλιεργητῶν, πρᾶγμα ὅπερ ποτὲ δὲν ἐνθυμούνται οἱ κάτοικοι. Ἐνεκα τῆς μικρᾶς ἐσοδείας οἱ καπνοπῶλαι καὶ κερδοσκόποι ἠγόρασαν ὅλα τὰ καπνὰ εἰς τιμὰς ὑψηλάς.

— Ἡ ὑπὸ τοῦ στρατηγικοῦ Σπυρομήλιου προεδρευομένη ἡπειρωτικὴ ἐπιτροπὴ ἔτυχε φιλοφρονεστάτης ἀναστάσεως παρὰ τῷ Γ. Γραμματεῖ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν Τορνιέλλῃ καὶ τῷ πρωθυπουργῷ Δεσπότη, ἐξέθηκε δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑπείρου καὶ ἀνῆρσεν, ἐπὶ τῆ βάσει στατιστικῶν καὶ ἐθνολογικῶν διδομένων, τὰ ἐπιχειρήματα τῶν τουρκαλβανῶν προτεινόμενα νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Ἡ ἡπειρωτικὴ ἐπιτροπὴ προϋπίθετο νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὸν Γαριβάλδην, εἴτα δὲ ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους.

— Ἡ ἐν Πετροπόλει ἀποβιώσασα ἐσχάτως Ἀγγελικὴ Μαυρογορδάτου ἐκληροδότησεν εἰς τὰ ἐν Χίῳ φιλανθρωπικὰ κατὰστῆματα εἰκοστικὴν χιλία φράγμα.

— Γράφουσιν ἐξ Ἰωαννίνων ὅτι οἱ Ζαγοραῖοι βλέποντες τὰ παθήματα τῆς ἐπαρχίας τῶν συνεκρότησαν συνέλευσιν ἐν τῇ Μητροπόλει Ἰωαννίνων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου Σωφρονίου καὶ ἀπεράσισαν νὰ ἀναλάβωσι τὴν φροῦρῃσιν τῆς Ζαγοράς κατὰ τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν. Ἐπὶ πούτῳ ἐξελέξαντο δύο ὄπλαρχηγούς Σουλιώτας τὸν Β. Ζήκου καὶ Α. Καλόν συνέστησαν δὲ καὶ ἐπαταμελῆ ἐπιτροπὴν ἐν τῇ Ζαγοραῖᾳ κώμῃ Τσεπελόβα ἵνα ἐπιβλέπῃ τὰ τῆς δημοσίου ἀσφαλείας. Τὰ μέτρα ταῦτα γνωστοποιήεντα διὰ τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν διοικητὴν Ἑπείρου ἐτυχον ἀμέσως τῆς ἐγκρίσεως αὐτῶν οἵτινες προσήνεγκον καὶ ὀπισθογεμῆ ὄπλα πρὸς ὄπλισμὸν τῶν 150 ἀνδρῶν οὓς ἐστρατολόγησαν οἱ εἰρημενοὶ ὄπλαρχηγοί. Οὕτω βλημυδὸν καὶ ἐκ τῆς διοικητικῆς παραλυσίας ἀναβλασταίνει αὐτομάτως ἐν ταῖς τουρκαῖς ἐπαρχίαις ἡ αὐτονομία.

(Νῆαι Ἰδέαι).

— ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 23/5. — Τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων, ἀπαντῶν ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός μακαρίτης Σαλισβουρὶ εἰς ἐπερώτησιν τινα εἶπεν, ὅτι πιστεύεται ὅτι παρὰ αἱ Δυνάμεις ἐδέξαντο τὴν περὶ μεσολαβήσεως μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος πρότασιν τοῦ κ. Waddington.

— Γράφουσιν ἐκ Πετροπόλεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22 ἀπριλίου εἰς τὴν ἀβημερίδα τῆς Κολωνίας. ἀπρὸ τῶν χειμερινῶν ἀνακτόρων εὐρέθησαν δύο νέα βόμβαι. Καὶ τοὶ αἱ θουαλλίδες εἶχον καὶ μέχρι τῶν ἄκρων, αἱ βόμβαι εὐτυχῶς δὲν εἶχον ἐκτραγῆ. Λέγεται, ὅτι αἱ βόμβαι αὗται ἐρρίφθησαν ὑπὸ τινῶν ἀτόμων, ἅτινα διήλθον ἐκεῖθεν ἐφ' ἀμάξης, καὶ ἅτινα, τούτου γενομένου, ἐγένοντο ἄφαντα. Καθ' ἑκάστην δὲ

γίνονται ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκπυρσοκροτήσεις ἐκκρηκτικῶν βλῶ βύτυχως μέχρι τοῦδε οὐδὲν δυστύχημα συνέβη.

... Τὴν νύκτα τῆς παρασκευῆς πρὸς τὸ σάββατον στασιαστικαὶ προκηρύξεις ἐτοιχοκλήθησαν εἰς τὰ περίξ τῶν θεάτρων μέρη καὶ εἰς ἀπάσας τὰς γωνίας τῶν μάλλον συχναζομένων ὁδῶν. Καὶ τοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ καταστρεψῶσι τὰς προκηρύξεις ταύτας τοῦ Ἐκτελεστικοῦ κοιμητάτου, ἕτεροι ὡς διὰ μαγείας ἀκατανοήτου ἀνεφάνησαν πάλιν μετ' οὐ πολὺ εἰς ὄλους τοὺς τοίχους. Τὴν νύκτα ταύτην, 21 ἀπριλίου, 150 πρόσωπα συνέληφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἀνευρέθη οὐδὲ ἐλάχιστον τεμάχιον χάρτου ἔχον σχέσιν πρὸς τὰς στασιαστικὰς διακηρύξεις. Ὁ μυστικὸς τοιχοκολλητὴς αὐτῶν ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του ἀνεοκλήτως, καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἤθυσθη νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἐπὶ τελους ἐδέπεσε νὰ τοποθετήσῃ εἰς τὰς ἐξόδους τῶν ὁδῶν καὶ εἰς ὅλας τὰς εἰσόδους τῶν οἰκῶν δύο λόχους ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ συνταγματάρχου Βέρρη. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰς μάτην. Ὅταν οἱ φύλακες παρετήρουν ἀριστερᾶ, τὰ προγράμματα ἐτοιχοκολλοῦντο δεξιᾶ, καὶ ὅταν τὰ δεξιᾶ τοιχοκολληθέντα ἀπεσπῶντο ὑπὸ τῶν φυλάκων, ἕτερα ἀνεφάνοντο ἀριστερᾶν.

— Ἡ ἐν Πετροπόλει ἐκδιδομένη ἐφημερίς τὰ «Νῆαι» δημοσιεύει τὰς ἐξῆς λεπτομερείας περὶ τῶν ἐν Ρουσῶβη γενομένων καταστροφῶν ὑπὸ τῶν μηδενιστικῶν συμμοριῶν. Τῇ δευτέρῃ ἀπριλίου ἀπὸ τῆς τετάρτης ὥρας μ. μ. μέχρι τῆς τετάρτης τῆς πρωῖας καταστράφησαν ἐντελῶς ἡ σπουδαίως ἐβλάβησαν τὰ ἐξῆς οἰκοδομήματα: 1) Τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον, κείμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐμπόρου Κασανῶφ. Οἱ ἐπαναστάται διαρρήξαντες τὴν θύραν, ἤρριψαν καταστρέφοντες πᾶν τὸ πρόστυχόν γραφεῖα, ἐπιπλα, καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς φακέλους, οἵτινες ἐσχίσθησαν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν διάκρυσιν τοῦ ἀνέμου· τεμάχια ἐγγράφων εὐρέθησαν μέχρι τῶν μάλλον ἀποκέντρων τμημάτων τῆς πόλεως. 2) Οἱ ἐπαναστάται ἐφώρμησαν λυσοσῶδῶς ἰδίως κατὰ τῆς νομαρχίας καὶ ἐννεγίον τοῦ ἰδιωτικοῦ οἰκήματος τοῦ ἀστυνόμου· ἐν αὐτοῖς κατέστρεψαν ἢ ἔκαυσαν ἀνηλεῶς πᾶν ὅτι περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν· τὰ ἀρχεῖα, τὰ βιβλία, τὰ ἐπιπλα, οἱ καθρέπται, κλειδοκύμβαλον. Τοῦ οἰκήματος Ταρανῶφ τινος ἀνήκοντος εἰς τὴν δημοτικὴν ἀστυνομίαν ἐρείσθησαν, καὶ τοὶ εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς νομαρχίας. 3) Ἐν τῇ ὁδῷ Στεπανάφ ἔνδεκα οἰκίαι ἐντελῶς ἐγένοντο ἐρείπια. 4) Ἰδιωτικαὶ τινες οἰκίαι ἐβλάβησαν ὑπὸ τῶν διεφόντων ἐκδικησιν ἐπαναστατῶν. Κατὰ τὰς μάλλον αὐθεντικὰς πληροφορίας, ἡ κατὰ τῶν φυλάκων τῆς πόλεως γενομένη ἐφοδος ἦν αἰματηρὰ, ἀλλ' οἱ ἐπαναστάται ἀπεκρούθησαν γενναίως ὑπὸ τῆς σταθμεύσεως ἐκεῖ εὐαριθμοῦ φρουράς. Ὁ ἀστυνόμος Σεβκῶφ βλέπων τὸν κίνδυνον ἐπεμψε ζητῶν ἐπικουρίαν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐν τῷ διαμερισματι τακτικοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀπόκρισιν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τῷ πέμψῃ, διότι τὸ πλεῖστον τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν ἕμενον ἐπ' ἀδείᾳ ἔνεκα τῶν ἑορτῶν. Τότε ἀπυθύνθη πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Κοζάκων, ὅστις τῷ ἐπεμψε ἐπικουρίαν 200 στρατιωτῶν· ἀλλὰ βραδέως πλέον· τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἐπαναστατῶν ἐγένοντο ἄφαντοι, καὶ εἶναι σχεδὸν ἐντελῶς ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῶσι.

Ὁ περὶ τῆς εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀσκήσεως τῶν ἀγόντων ἡλικίαν 22, 23 καὶ 24 ἐτῶν ΝΟΜΟΣ ΨΙΖ'. ἐκτυπωθεὶς πωλεῖται ἐν τῷ τυπογραφείῳ μας.